

LBRIS

We know
books

BIBLIOTECA PENTRU COPII

Louisa May Alcott

MICUȚELE , DOAMNE

Traducere din limba engleză de
ANCA DUMITRESCU ȘI ELENA MARCU

LITERA
București

- 1876 Publică *Silver Pitchers*, o culegere de povestiri în care descrie anii petrecuți la Fruitlands.
- 1878 Publică în foileton *Under the Lilacs* în revista *St. Nicholas*.
- 1879 Louisa devine prima femeie care votează în cadrul alegerilor pentru comitetul școlar din Concord. În această perioadă, scrie articole pentru diverse publicații care susțin drepturile femeilor.
- 1880 În urma morții lui May la sfârșitul anului 1879, Louisa își adoptă nepoata, pe Lulu, în septembrie 1880.
- 1886 Publică o altă continuare a romanului *Micuțele doamne*, intitulată *Jo's Boys*. Începe să publice *Lulu's Library*, o colecție de povești pe care le-a scris pentru nepoata ei.
- 1887 Îl adoptă pe John Pratt, fiul surorii ei Anna, care devine unicul moștenitor al drepturilor ei de autor. Baniii Louisei le vor reveni celorlalți membri ai familiei ei, prin testament.
- 1888 La 6 martie 1888, Louisa May Alcott moare în Boston, Massachusetts, la vârsta de 56 de ani.
- 1893 Apare postum *Comic Tragedies*, o compilație a pieselor de teatru scrise de Louisa și surorile ei și integrate în romanul *Micuțele doamne*.
- 1997 Este descoperit și publicat postum primul roman al Louisei May Alcott, *The Inheritance*, pe care aceasta l-a scris la vârsta de 17 ani și care este inspirat de *Jane Eyre*.

Cuprins

Capitolul I - Joaca de-a pelerinii	5
Capitolul II - Un Crăciun fericit	23
Capitolul III - Băiatul Laurence	40
Capitolul IV - Greutăți	57
Capitolul V - Buni vecini	76
Capitolul VI - Beth descoperă Palatul Frumuseții.	94
Capitolul VII - Amy ajunge în Valea Umilinței.	105
Capitolul VIII - Jo îl întâlnește pe Apollyon	116
Capitolul IX - Meg merge la bălciul deșertăciunilor.	133
Capitolul X - C.P. și O.P.	160
Capitolul XI - Experimentul	177
Capitolul XII - Tabăra Laurence	195
Capitolul XIII - Ținuturi în văzduh	226
Capitolul XIV - Secrete	241
Capitolul XV - O telegramă	256
Capitolul XVI - Scrisori	270

Capitolul XVII – Felița conștiincioasă	283
Capitolul XVIII – Zile mohorâte.....	295
Capitolul XIX – Testamentul lui Amy.....	308
Capitolul XX – Confidențe.....	321
Capitolul XXI – Laurie face o prostie și Jo face pace.....	332
Capitolul XXII – Vremuri mai bune	350
Capitolul XXIII – Mătușa March aranjează lucrurile	361
Tabel cronologic	379

Little Women
Louisa May Alcott

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Micuțele doamne
Louisa May Alcott

Copyright © 2025 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Justina Bandal
Corector: Ana Păunița
Copertă: Bell Studio
Tehnoredactare și prepress: Codruț Radu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ALCOTT, LOUISA MAY
Micuțele doamne / Louisa May Alcott;
trad.: Anca Dumitrescu și Elena Marcu, –
București: Litera, 2025

ISBN 978-630-342-480-4

I. Dumitrescu, Anca (trad.)
II. Marcu, Elena (trad.)
087.5

I

Joaca de-a pelerinii

— **U**n Crăciun fără cadouri nu e Crăciun, a protestat Jo, care stătea întinsă pe covor.
— E îngrozitor să fii sărac! a oftat Meg, privind-și rochia ponosită.

— Mi se pare nedrept că unele fete au tot felul de lucruri frumoase și altele n-au nimic, a adăugat micuța Amy bosumflată.

— Îi avem pe mama și pe tata, și ne avem una pe cealaltă, a spus Beth împăciuitoare.

Cele patru chipuri tinere luminate de focul din șemineu s-au înveselit la aceste cuvinte, dar s-au întunecat din nou când Jo a spus cu tristețe:

— Pe tata nu îl avem lângă noi și nu-l vom avea lângă noi multă vreme de-acum încolo.

Nu a adăugat „poate că nu-l vom mai avea lângă noi niciodată“, dar fiecare dintre ele și-a spus-o în minte, gândindu-se la tatăl lor, plecat departe, la război.

O clipă au rămas tăcute; apoi Meg a spus pe un alt ton:

– Știți care e motivul pentru care mama a propus să renunțăm la cadouri Crăciunul acesta: urmează o iarnă grea pentru toată lumea și s-a gândit că n-ar trebui să cheltuim banii pe mofături, când soldații suferă atât de tare pe câmpul de luptă. Nu putem face mare lucru, dar putem face mici sacrificii și ar trebui să le facem cu inima deschisă. Mă tem însă că eu nu pot.

Meg a clătinat din cap și s-a gândit cu părere de rău la toate lucrurile mărunte pe care și le dorea.

– Nu cred că puținul pe care l-am cheltui ar rezolva mare lucru. Avem fiecare câte un dolar, n-am putea ajuta armata prea mult. Nu mă aștept să primesc nimic de la mama sau de la voi, dar chiar vreau să-mi cumpăr *Undine și Sintram*¹. Mi-o doresc de atât de mult timp, a spus Jo, care era un șoarece de bibliotecă.

– Eu voiam să-mi cumpăr câteva partituri de pian, a spus Beth cu un oftat stins, pe care nu l-a auzit decât focul din șemineu.

– Eu o să-mi iau o cutie de creioane colorate Faber. Chiar am nevoie de ele, a spus Amy hotărâtă.

– Mama n-a zis nimic de banii noștri și nu cred că-și dorește să renunțăm la tot. Hai să ne luăm fiecare ce

ne dorim și să avem și noi o mică bucurie. Am muncit din greu și merităm, a zis Jo, privindu-și băiețește talpa pantofilor.

– Eu cu siguranță am muncit, făcând lecții toată ziua cu copiii ăia obositori, când nu-mi doresc decât să-mi văd de-ale mele acasă, s-a plâns Meg din nou.

– Ție nu ți-e atât de greu cum mi-e mie, a spus Jo. Ți-ar plăcea să stai toată ziua închisă cu o bătrână agitată și capricioasă, care te trimite mereu să-i aduci ba una, ba alta, e mereu nemulțumită și te toacă la cap de-ți vine să te arunci pe fereastră sau să te pui pe bocit?

– Nu-i frumos să te plângi, dar cred că să speli vasele și să faci curat e cea mai îngrozitoare muncă din lume. Mă enervează la culme, mi-au înțepenit mâinile și nu pot deloc să exersez.

Beth și-a privit mâinile cu un oftat pe care de această dată l-au auzit toate.

– Nu cred că vreuna dintre voi suferă cât mine, a declamat Amy. Voi nu trebuie să vă duceți la școală cu fetele alea impertinente, care te arată cu degetul dacă nu știi lecția și râd de rochiile tale și îl canonizează pe tata că nu e bogat și te jignesc dacă nu ai un nas frumos.

– Dacă vrei să spui că-l calomniază, sunt de acord cu tine, dar nu-l pot canoniza pe tata ca pe papa de la Roma, a corectat-o Jo râzând.

¹ Nuvelă fantastică a scriitorului german Friedrich de la Motte Fouqué, publicată în 1811

–Știu eu ce spun și nu trebuie să fii satirică. E bine să folosești cuvinte frumoase și să-ți îmbunătățești vocabularul, i-a întors-o Amy demnă.

–Nu vă mai ciondăniți! Nu v-ați dori să avem banii pe care i-a pierdut tata când eram mici? Doamne, Dumnezeule! Ce bine ne-ar fi, n-am mai avea nici o grijă, a spus Meg, amintindu-și de vremurile mai bune.

–Zilele trecute spuneai că suntem mai fericite decât copiii familiei King, întrucât ei se ceartă toată ziua, deși sunt plini de bani.

–Da, Beth, așa am zis. Și chiar cred că suntem. Pentru că, deși trebuie să muncim, facem haz de necaz, suntem „o trupă de fete vesele“, cum ar spune Jo.

–Jo chiar folosește asemenea cuvinte, a observat Amy, privind-o muștrătoare pe sora ei întinsă pe covor.

Jo s-a ridicat pe loc, și-a vârât mâinile în buzunare și a început să fluiera.

–Încetează, Jo! Ce obicei băiețos!

–De-aia o fac.

–Urăsc fetele obraznice, lipsite de feminitate!

–Urăsc mimozele afectate!

–Rândunelele din cuib se înțeleg, a fredonat Beth, împăciuitoare, cu o expresie atât de amuzantă, încât cele două voci ridicate s-au domolit într-un zâmbet și ciondăneala a luat sfârșit.

–Serios, fetelor, amândouă sunteți de vină, a spus Meg, făcându-le morală ca orice soră mai mare. Josephine, ești destul de mare ca să lași deoparte purtările băiețești și să te porți mai frumos. Când erai mai mică nu conta, dar acum, când ești atât de înaltă și îți prinzi părul în coc, ar trebui să ții cont că ești domnișoară.

–Ba nu! Și dacă un coc mă face domnișoară, o să-mi fac codițe până la douăzeci de ani, a spus Jo, desfăcându-și părul castaniu bogat. Nu vreau să mă gândesc că trebuie să mă maturizez și să fiu Domnișoara March, să port rochii lungi și să fiu împopoțonată ca o sorcovă! E suficient de rău că sunt fată și că-mi plac jocurile și treburile și obiceiurile bărbățești! Mi-e greu să trec peste dezamăgirea că nu m-am născut băiat. Și acum e mai rău ca oricând, pentru că aș vrea tare mult să lupt alături de tata. Dar nu pot decât să stau acasă și să tricotez, ca o bătrână neputincioasă!

Și, spunând acestea, Jo a scuturat șoseta albastră. Andrelele s-au lovit una de alta ca niște castaniete, iar ghemul s-a rostogolit pe podea.

–Săraca de tine, Jo! Îmi pare rău, dar n-ai ce face mai mult decât să porți un nume băiețesc și să joci rolul fratelui față de noi, a spus Beth, așezându-i tandru pe cap o mână a cărei atingere n-ar fi putut fi înăsprită nici de toată leșia din lume.

–Iar tu, Amy, a continuat Meg, ești deja prea împopoțonată. Acum toate aerele tale sunt amuzante, dar

o să crești și o să ajungi o găsculiță încrezută dacă n-ai grijă. Îmi place că ești politicoasă și că vorbești îngrijit când nu încerci să fii elegantă. Dar cuvintele pretențioase pe care le alegi sunt la fel de rele ca expresiile golănești ale lui Jo.

–Dacă Jo e un băiețoi și Amy o găsculiță, te rog să-mi spui ce-s eu, a zis Beth, gata să-i țină morală.

–Tu ești o drăguță, i-a răspuns Meg cu căldură și nimeni n-a contrazis-o, deoarece „Șoricelul“ era iubit de toți cei din familie.

Pentru că tinerilor cititori le place să știe „cum arată oamenii“, profităm de acest moment ca să schițăm portretul celor patru surori care tricotează într-o seară de decembrie, în timp ce afară ninge liniștit și în casă focul trosnește vesel. Deși covorul era uzat și mobilierul, foarte simplu, era o încăpere plăcută pentru că două tablouri frumoase împodobeau pereții și rafturile erau pline de cărți, iar la ferestre erau înflorite crizanteme și trandafiri de iarnă, și totul era învăluit într-o atmosferă caldă.

Margaret, cea mai mare dintre cele patru surori, avea șaisprezece ani și era foarte frumoasă, cu pielea deschisă la culoare, cu ochii mari și un păr castaniu bogat, cu buze pline și mâini fine de care era foarte mândră. În vârstă de cincisprezece ani, Jo era foarte înaltă, cu tenul mai închis la culoare. Ducea cu gândul la un mânz, pentru că niciodată nu știa ce să facă cu membrele ei lungi, care de cele mai multe ori o încurcau. Avea un zâmbet ferm, un nas amuzant

și ochi vioi, cenușii, care păreau să vadă totul și priveau pe rând cu ferocitate, cu amuzament și cu inteligență. Părul lung și deosebit de des era cel mai frumos lucru al ei, dar de obicei îl ținea prins într-un fileu ca să n-o încurce. Jo avea umerii rotunjiți, mâini și picioare mari, hainele ei păreau mereu în dezordine și avea aerul stânjenit al unei fete care devenea prea repede femeie și asta nu-i plăcea deloc. Elizabeth, sau Beth, așa cum îi spunea toată lumea, era o fată de treisprezece ani, rumenă în obraji, cu părul lins și vocea calmă, cu o expresie de un calm imperturbabil. Tatăl îi spunea „Mica Liniște“ și asta i se potrivea de minune, pentru că părea să trăiască într-o lume fericită, doar a ei, din care ieșea doar ca să-i întâlnească pe cei câțiva în care avea încredere și pe care îi iubea. Amy, deși era cea mai mică, era o persoană foarte importantă, cel puțin după părerea ei. O adevărată Crăiasă a Zăpezii, cu ochi albaștri și un păr auriu care se revărsa cărlionțat pe umeri, palidă și suplă, purtându-se mereu ca o domnișoară atentă la maniere. Cum le era firea celor patru surori vă lăsăm să aflați în continuare.

Ceasul a bătut ora șase și, după ce a curățat șemineul, Beth a lăsat alături o pereche de papuci să se încălzească. Cumva, să vadă lângă foc vechile încălțări avea un efect bun asupra fetelor, pentru că mama urma să vină și toate se înveseleau s-o întâmpine. Meg a încetat să vorbească și a aprins lampa, Amy s-a ridicat de pe scaun fără să i-o

ceară nimeni, iar Jo a uitat cât era de obosită și s-a dus să țină papucii deasupra flăcărilor.

– Sunt destul de uzați. Lui mami i-ar trebui altă pereche.

– M-am gândit să-i iau din dolarul meu, a spus Beth.

– Nu, o să-i iau eu, a strigat Amy.

– Eu sunt cea mai mare, a început Meg.

Însă Jo a întrerupt-o hotărâtă:

– Acum, că tata e plecat, eu sunt bărbatul în casă și o să-i iau eu papucii, pentru că tata mi-a zis să am grijă de mama în lipsa lui.

– Vă spun eu cum facem. Hai să-i luăm mamei fiecare câte ceva de Crăciun și să nu ne mai cumpărăm noi nimic.

– Doar tu puteai spune asta. Ce să-i luăm? a întrebat Jo.

Au căzut pe gânduri. În cele din urmă, Meg a anunțat, de parcă ideea i-ar fi fost dată de mâinile ei elegante:

– O să-i iau niște mănuși frumoase.

– Papuci de bună calitate, a strigat Jo.

– Niște batiste brodate, a spus Beth.

– Eu o să-i iau o sticlură de apă de colonie. Îi place și n-o să coste mult, și o să-mi rămână bani să-mi iau și eu creioanele colorate, a adăugat Amy.

– Cum o să i le dăm? a întrebat Meg.

– O să le punem pe masă și o s-o aducem aici să le vadă și să le deschidă pe toate. Nu mai țineți minte cum făceam de sărbători? a zis Jo.

– Eram atât de speriată când îmi venea rândul să stau în scaunul înalt, cu coroana pe cap, așteptându-vă să-mi dați cadourile și să mă pupați! Îmi plăceau cadourile și pupiciii, dar mi se părea îngrozitor să deschid cadourile sub privirile voastre, a spus Beth, care se îmbujorase la față în timp ce-și prăjea pâinea pentru ceai.

– Hai s-o lăsăm pe mami să creadă că le-am luat pentru noi și apoi să-i facem o surpriză. Meg, trebuie să mergem la cumpărături mâine după-amiază. Mai avem multe pregătiri pentru spectacolul din seara de Crăciun, a spus Jo, plimbându-se de colo-colo cu mâinile la spate și nasul pe sus.

– Asta-i ultima oară când mai joc în spectacol. Sunt prea mare pentru astfel de lucruri, a zis Meg, care se bucura în continuare ca un copil să se „costumeze” cu orice ocazie.

– Ba n-o să fie ultima oară, știu eu, atâta vreme cât te poți plimba pe-aici într-o rochie albă, cu părul despletit și bijuterii din poleială aurie. Ești cea mai bună actriță a noastră și totul se va sfârși dacă renunți, a spus Jo. Ar trebui să repetăm în seara asta. Hai, Amy, exersează scena leșinului, că ești înțepenită ca o scândură.

– N-am ce să fac. N-am văzut pe nimeni leșinând și prefer să nu mă umplu de vânătași căzând lată, cum faci tu. Dacă pot să cad ușor, o să cad. Dacă nu, o să mă prăbușesc într-un scaun și o să fiu grațioasă. Nu-mi pasă dacă Hugo va veni spre mine cu un pistol, a răspuns Amy, care nu avea darul